

De aangekomen vluchtelingen ruilen hun identiteitspapieren om aan rantsoeneringskaarten te komen. Ze worden als het ware herleid tot een nummer. Voor sommigen is het leven in het kamp het enige dat ze kennen, de eerste baby's die daar geboren werden (1991) zijn inmiddels al 20 jaar oud. Alle nieuwkomers dromen ervan om zich elders opnieuw te kunnen settelen in Kenia, de VS of Canada, eender waar, zolang ze het kamp maar kunnen verlaten. De meesten zullen echter noodgedwongen in dit kamp blijven.

Oorspronkelijk zou dit kamp tijdelijk zijn maar ondertussen zijn we meer dan 20 jaar verder in de tijd.

Alleen al in 2008 zaten er 230.000 mensen die moesten vechten om in leven te blijven, gevangen in een neerwaartse spiraal. Momenteel is het aantal gestegen tot 420.000. Tegen het eind van 2012 zal dit aantal gestegen kunnen zijn tot een 550.000 mensen (even veel inwoners als de stad Antwerpen kent!).

Baby's worden er geboren en sterven er zeer snel en dit gecombineerd met een grote moedersterfte. Er is een schrijnend tekort aan hygiënische gezondheidsvoorzieningen en een gebrek aan gezonde voeding. Buiten deze dringende noden, waarvoor grote organisaties zoals de UNO, Artsen zonder Grenzen, het Rode Kruis hun uiterste best voor doen, is er ook nood aan een perspectief van middellange en lange termijn. Onderwijs, gezondheidszorg, tewerkstelling, infrastructuur dient uitgebouwd te worden vermits sommige vluchtelingen geen andere 'thuis' kennen dan dit vluchtelingenkamp.